Cap malentès, si us plau

written by Pere Grau i Rovira | 15 de maig de 2024

Traducció de l'article en alemany, publicat al bloc de l'autor el 14.05.24.

Comencem amb els fets pelats: en les eleccions al Parlament català els partits independentistes han perdut la majoria. Amb les curtes informacions als mitjans alemanys, per exemple a les notícies a la televisió, els ciutadans alemanys podrien creure que el desig d'independència dels catalans és definitivament cosa passada, un episodi que es pot oblidar tranquil·lament. I això seria erroni. Seria una conclusió falsa que amb la (molt més complexa) realitat no hi tindria res a veure.

El motiu principal d'aquest resultat de les eleccions ha estat l'elevada xifra d'independentistes que no han anat a votar. No perquè ja no vulguin la independència, sinó perquè són del parer (pels motius que siguin) que els partits no fan prou per arribar a la independència o que segueixen camins equivocats per fer-ho.

I aquí cal fer una diferència. Per una banda, el partit de Carles Puigdemont, el cap de govern català il·legalment destituït per Espanya el 2017, que ha obtingut fins i tot més escons que en les darreres eleccions catalanes. Però per l'altra banda, els altres dos partits independentistes (liberals d'esquerra i ecologistes d'extrema esquerra) han tingut pèrdues tan altes que «l'efecte Puigdemont» no ha pogut tenir les conseqüències que se n'esperaven. Si dels 15 escons que aquests dos partits plegats han perdut, només deu haguessin anat a parar a Puigdemont la situació seria molt diferent. Per què no ha passat? Per alguns, segurament en Puigdemont és «de dretes» (cosa que no és ni de lluny), i per tant no és elegible. Per altres representa potser senzillament

«als capitalistes». I encara altres li retreuen que, amb els acords amb el govern de Madrid, intenti un altre camí que ells no comprenen.

Sigui com sigui i resumint. Molts catalans no han comprès (i una part de culpa també la tenen els partits) que aquesta vegada no anava de dretes o esquerres, ni de capital i treballadors, sinó de no deixar el govern de Catalunya en mans dels qui hi puguin practicar sense traves la política ultranacionalista espanyola amb pèssimes conseqüències per la llengua, la cultura i el benestar dels catalans.

Els ciutadans alemanys, però, en poden estar ben segurs: en un nou referèndum sobre la independència que es pogués fer lliurement, amb garanties i observadors internacionals, una majoria més que suficient dels catalans tornaria a votar, com el 2017, per la independència.

Com els esdeveniments continuaran, el que pot succeir a continuació és ple d'interrogants. Una de les possibilitats més probables és que a la tardor hi torni a haver eleccions, perquè cap dels dos blocs pugui formar govern. I fins llavors els partits independentistes tindrien un munt de feina, per portar tota la gent a les urnes.